

rutscher forbi Valby Station. Passagerer derudefra maa saaledes køre helt ind til Centralbanegaarden og derfra tilbage igen for at komme til deres Hjem. Jeg og mange med mig kan ikke forstaa, hvad en saadan Ordning skal til. Dette at standse et Tog blot et Øjeblik for at lade dem komme af, som bor paa Stedet, kan dog ikke være nogen Udgift for Staten. For øvrigt er der jo Præcedens i andre Storbyer. Der er neppe nogen Storby, hvor ikke de hurtigere Tog standser ved den første Station i Byen. Saaledes er det ogsaa her med de hurtigere Tog fra Nordsjælland; de standser baade ved Nørreport og ved Østerbro. Vi kan ikke forstaa, hvorfor den gamle Ordning skal bestaa ude i Valby. Det har tillige den Følge, at Befolkningen derude ikke staar i direkte Forbindelse med det øvrige Land med Hensyn til Modtagelse af Fragt- og Ilgods. Til Trods for, at vi for nogle Aar siden byggede en helt ny Station ved Valby, har det vist sig umuligt at faa de for Befolkningen nødvendige Varer i umiddelbar Nærhed af dens Bopæl. Denne Del af København har udviklet sig meget stærkt i de senere Aar. Der er opstaaet et stort Fabrikskvarter, hvor der beskæftiges Tusinder og atter Tusinder af Mennesker; og det er givet, at disses Virksomhed skades ganske betydeligt ved den nuværende Ordning af Jernbaneforholdene. Ganske vist har man ved en Del af de større Fabrikker været saa fornuftig selv at føre Jernbanespor ind, og dér kan man altsaa føre Vognene ind paa Fabrikken. Men det vedrører jo ikke det Fragt- og Ilgods, som enten disse Fabriker skal bruge, eller som Beboerne skal modtage fra det øvrige Land; de skal for at faa det vær saa artig gaa ind til Centralstationen herinde midt i Byen, og vi ved alle, hvad det koster at faa Varer transporteret paa Vogn. Det er en ret betydelig Udgiftsførelse, der paa denne Maade paaføres de Medborgere, som bor derude. Jeg vil derfor henstille til den højtærede Trafikminister, at han undersøger denne Sag, saaledes at denne Mangel kan blive afhjulpet.

Der er udenfor København en Del Smaabyer, hvori der bor et ikke saa ringe Antal Arbejdere, der har Beskæftigelse herinde i Byen. De har tidligere kunnet tage herind om Morgenens med et Lokaltog, som ankom til Hovedbanegaarden Kl. 5,38, altsaa paa et saadant Tidspunkt, at disse Mennesker kunde naa at komme til deres Arbejdssted, selv om de skulde begynde Arbejdet Kl. 6. Efter den nye Togplan er dette

forandret, saaledes at dette Tog først kommer til København Kl. 5,53. Det er med andre Ord komplet umuligt for disse Mennesker at komme til deres Virksomhed i rette Tid, saaledes som de kunde tidligere. Hvad er Aarsagen til, at man har ændret Tidspunktet?

Dernæst vil jeg sige et Par Ord til det højtærede Ministerium og adskillige ærede Medlemmer, der har haft Ordet her. Jeg har nemlig det Indtryk, at man fra Regeringens Side nu vil søge at standse alt, hvad jeg kalder Udvikling. Man har frit og frejdigt fra denne Talerstol sagt, at vi er kommet for højt op med Lønningerne: dér maa vi standse; vi har for kort Arbejdstid: den maa forlænges; unge Menneskers Lønning maa om ikke nedsættes, saa dog beskattes, saa at de ikke bliver i Stand til at faa de Penge i Hænde, de har fortjent. Jeg vil gerne sige, at jeg forstaaer ikke disse Ting. Jeg forstaaer ikke, hvorledes man i en Tid som den, vi lever i, da Prisen paa alle de Varer, som Arbejderklassen skal bruge til sit Ophold, stadig er stigende — der er næsten ikke en Vare, for hvilken der ikke kan paavises en Stigning i det sidste halve Aar —, alligevel kan komme til det Resultat, at dér, hvor Gærdet er lavest, dér, hvor de økonomiske Forhold er daarligst, dér er man i Stand til at trykke den Udvikling tilbage, som har fundet Sted her i Landet i Kraft af Prisstigningerne i de senere Aar. Jeg vil gerne have denne Sag noget nærmere uddybet. Og jeg vil gerne anmode Medlemmerne af den høje Regering om at forklare mig og andre Medlemmer af dette høje Ting, hvorledes noget saadant skulde lade sig gøre.

Jeg har lagt Mærke til, at enkelte Medlemmer stadig benytter den Statistik, jeg en Gang tidligere har haft Lejlighed til at protestere imod, nemlig den Lønstatistik, som udelukkende udarbejdes af Dansk Arbejdsgiverforening, selv om Staten gennem sit statistiske Departement sætter det offentlige Stempel paa, at de deri anførte Lønninger er rigtige. Jeg paaviste den Gang, og det hævder jeg ogsaa i Dag, at den Statistik kan man intet bygge paa, naar man skal tale om, hvordan Lønningerne er her i Landet. Vi har her i Landet 500 000 Arbejdere i Haandværk og Industri, og denne Statistik omfatter knap 100 000. Alene dette vil være tilstrækkeligt til at bevise, at man fornuftigvis ikke kan regne med den. Hvis ærede Medlemmer vil gaa ned i Arbejdsgiverforeningen og se paa det Materiale, der foreligger til Oplysning, vil De finde, at det for alle Fags Vedkommende